

Arrest

nr. 217 527 van 26 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België een eerste maal binnenkwam op 14 november 2015, verklaarde er zich op 15 december 2015 een eerste maal vluchteling.

1.2. Vervolgens verbleef verzoeker gedurende acht maanden in het Verenigd Koninkrijk.

1.3. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België een tweede maal binnenkwam op 25 november 2016, verklaart er zich op 1 december 2016 een tweede maal vluchteling.

1.4. Op 23 maart 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Akhterkhel (district Tagab, provincie Kapisa). U bent van Pashtoense origine. Uw vader stierf toen u nog kind was. Uw moeder en uw twee zussen wonen in Kunar. Uw broer N. werd vermoord. U bent nooit naar school gegaan en bent ongeletterd gebleven. U verkocht granaatappels en speelde volleybal.

Uw broer werkte voor een eigenaar van een pompstation. Op zijn beurt werkte die dan weer voor de overheid. N. moest taksen innen van vrachtwagenchauffeurs die door het district reden. Wat daarvan de bedoeling was, weet u niet. De baas van N. werd door de Taliban ontvoerd. De man bekende onder druk dat zijn medewerkers (waaronder dus uw broer) spionnen waren, waarna de Taliban uw broer doodden. Iemand vond zijn lichaam in de woestijn. Dit gebeurde zeven tot negen maanden voor uw vertrek uit Afghanistan.

Op een nacht, u was niet in het dorp aanwezig, werden twee personen van de Taliban vermoord. Men dacht dat u hiervoor verantwoordelijk was, dat u hiermee wraak wou nemen voor de dood van uw broer. U kreeg het nieuws te horen via P.M., een persoon aan wie jullie een winkelruimte verhuurden. P.M. bracht u vervolgens naar het districtscentrum Tamir, waar u nog drie dagen bij een vriend van hem verbleef. Vervolgens werd u met een auto naar Kabul gebracht, waar u de bus naar Nimroz nam. Vandaar begon uw tocht naar Europa.

Op 15 december 2015 meldde u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een eerste asielaanvraag in. U wachtte het gehoor bij DVZ niet af en ging naar Calais en vervolgens naar Engeland. U was ongeveer acht maanden in Londen.

Na een gehoor daar werd u naar België teruggeleid. Op 1 december 2016 ging u naar de DVZ en vroeg u een tweede keer asiel. Uw tweede aanvraag werd in overweging genomen door het CGVS.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u daar willen doden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon vooreerst worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u, die geen enkel document neerlegt dat uw identiteit of herkomst zou kunnen staven, het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in de regio Tagab gewoond heeft.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw zeer beperkte geografische kennis van de regio waar u tot 2015 altijd zou hebben gewoond. Weliswaar noemt u vlot enkele namen van dorpen in Tagab (CGVS, p.19), maar uw kennis stopt blijkbaar bij de grenzen van het district. Zo heeft u nog nooit gehoord van Qarghayi (CGVS, p.10), Bagram (CGVS, p.10), Deh Sabs (CGVS, p.16), Dawlatshah (CGVS, p.16), Dara of Ab Shar (CGVS, p.16) en Qarabagh (CGVS, p.16). Nochtans zijn dit allemaal namen van districten die nabij Tagab gelegen zijn. Mehterlam en Charikar kent u ook niet (CGVS, p.10), terwijl dit de hoofdsteden zijn van respectievelijk Laghman en Parwan, twee provincies die volgens de informatie aan Kapisa grenzen. Als het CGVS u vraagt of u enkele districten kent van de aan Tagab grenzende provincie Kabul, noemt u slechts Surobi (CGVS, p.16).

Van bekende plaatsen als Darunta (op de weg naar Jalalabad) of Torkham (de bekende grensovergang tussen Afghanistan en Pakistan), zegt u nog nooit te hebben gehoord (CGVS, p.17). Ook Peshawar, de stad in Pakistan waar zoveel Afghanen van voornamelijk Pashtoense origine door de jaren heen hun toevlucht zochten, zou u onbekend zijn (CGVS, p.17). Als het CGVS opmerkt dat het onmogelijk is dat u, die nota bene zelf van Pashtoense origine is, dergelijke plaatsen niet zou kennen, antwoordt u dat u het wel zou zeggen als u al van deze plaatsen zou hebben gehoord (CGVS, p.17). Zelfs van Jalalabad, de hoofdstad van Nangarhar en een van de grootste steden van Afghanistan, zou u pas in België voor het eerst hebben gehoord (CGVS, p.17, 18). Het CGVS ziet niet in hoe een volwassen man uit Tagab, dat volgens de info niet ver van Jalalabad gelegen is, deze stad niet eens bij naam zou hebben gekend. Mazar-i Sharif, de bekende stad in het noorden van Afghanistan, kan u voorts geenszins situeren (CGVS, p.18) en gevraagd naar namen van andere steden in Afghanistan, zegt u louter dat u verschillende namen hoorde maar dat u die plaatsen niet kent (CGVS, p.18). Dat Logar (CGVS, p.17) en Ghazni (CGVS, p.19) provincies zijn in Afghanistan, weet u evenmin. Ook als het CGVS u vraagt of u andere provincies in de regio kent, zegt u alleen maar dat er veel provincies zijn in Afghanistan maar dat u die niet kende. Pas in het opvangcentrum zou u voor het eerst van andere Afghaanse provincies hebben gehoord (CGVS, p.17). Dit is allemaal zeer merkwaardig. Ook als u gevraagd wordt via welke weg u Afghanistan verliet, legt u bevreemdende verklaringen af. U zegt dat u eerst de bus ging nemen in een stad maar beweert niet zeker te zijn of dit wel Kabul was (CGVS, p.13). U verklaart verder dat een bus u naar Nimroz bracht maar als het CGVS u vraagt waar Nimroz ligt, geeft u een ontwijkend antwoord (CGVS, p.13). Bovendien kan u geen van de provincies op de weg van Kabul naar Nimroz bij naam noemen (CGVS, p.13).

Dat uw beperkte kennis ook nog eens ingestudeerd is, wordt duidelijk tijdens dit gehoor. Zo verklaart u eerst dat Hese-e-Awal Kohband en Hese-e-Duwum Kohband districten van Kapisa zijn, terwijl Kohband een apart district is en de districten die u noemde in werkelijkheid Hese-e-Awal Kohestan en Hese-e-Duwum Kohestan heten (CGVS, p.9). Hoewel u deze vergissing vervolgens zelf opmerkt, is dit toch veelzeggend.

De vaststelling dat u nauwelijks enige kennis heeft van de geografie van de regio, is een eerste aanwijzing dat u daar niet heeft gewoond.

Tijdens het gehoor blijkt voorts dat u weinig weet over de algemene en politieke situatie in uw beweerde regio en land van herkomst. Zo zegt u Hezb-i Islami te kennen maar behalve de leider ervan (Hekmatyar) en ene Bakhtar kent u geen namen van personen die bij deze groepering actief zijn. Dit is opmerkelijk, te meer de informatie aangeeft dat Hezb-i Islami tot op heden in Tagab opereert. Verder gevraagd naar andere groeperingen van de mujahedin, kan u geen enkele naam noemen (CGVS, p.20). Van zeer bekende krijgsheren als Sayyaf, Dostum en Massoud heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.20). Over Mowlawi Wahdat, een van de bekende leiders van de Taliban in Tagab, zegt u dat hij voor uw vertrek uit Afghanistan om het leven kwam. Hij zou zijn gedood in een gevecht tegen Daesh (CGVS, p.21). Eens te meer blijkt dat u recent een en ander heeft ingestudeerd. Immers, de man werd midden september 2015 gedood, terwijl u verklaarde dat uw reis naar België vijf maanden duurde (verklaring meervoudige aanvraag van 8 december 2016, vraag 15) en u hier op 15 december 2015 (en dus drie maanden na de dood van Wahdat) asiel vroeg.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt de Afghaanse kalender te hanteren. U zegt dat u in Afghanistan het jaar niet bijhield maar dat u enkel wist wanneer het nieuwjaar was. U weet evenwel niet met welke datum nieuwjaar samenvalt (CGVS, p.10). Dit is uiteraard op 1 hamal. U weet verder niet met welke maanden de schoolvakantie van drie maanden samenvalt, u kan niet eens zeggen of dit in de zomer of de herfst is (CGVS, p.14). Dat u zelf niet naar school zou zijn gegaan, biedt hiervoor geen verklaring. Immers, u zegt dat uw broer en uw vrienden wel naar school gingen (CGVS, p.15, 16). Voorts weet u, die verklaart in de landbouw te hebben gewerkt, niet welke de zomermaanden zijn (CGVS, p.10). U beaamt dat de maanden en de seizoenen belangrijk zijn in de landbouw, maar zegt dat u daar niet mee bezig was. Iemand anders zou voor uw boomgaarden hebben gezorgd (CGVS, p.11). Dit kan allemaal niet overtuigen.

Dat u verder wel maanden kan noemen als het CGVS u vraagt wanneer u uw granaatappels oogstte, bevestigt dat u een en ander heeft ingestudeerd (CGVS, p.6).

Echter, u blijkt dit niet zeer zorgvuldig te hebben gedaan. U zegt eerst dat u de granaatappels plukte in mizan (de zevende maand), jauza en saratan (de derde en de vierde maand). Vervolgens wijzigt u die verklaringen en zegt u dat u die in mizan oogstte (CGVS, p.6). Dit is allemaal erg onduidelijk. Verder geeft de informatie aan dat granaatappels begin september worden geoogst, u zou die vervolgens hebben verkocht. Opnieuw zijn uw verklaringen hierover bijzonder vaag. Gevraagd welk inkomen u uit deze activiteiten genereerde, zegt u dat het "voldoende was om van te leven" (CGVS, p.7). U noemt vervolgens alsnog een bedrag maar zegt dat dit per "kharwar" was. Hoeveel kharwar er geoogst werd, kan u niet zeggen. "Het is altijd anders", zo zegt u (CGVS, p.7), wat opnieuw een veeleer ontwijkend antwoord is. Hoeveel granaatappelstruiken u heeft, kan u overigens ook niet inschatten (CGVS, p.7), noch kan u zeggen hoeveel jerib gronden u daar heeft (CGVS, p.7). Dit is zeer merkwaardig, te meer u na de dood van uw broer de enige man in het gezin zou zijn geweest. In dergelijke situatie kan worden verwacht dat u een en ander beter kan duiden.

Wat u voorts na de oogst en de verkoop van de granaatappels deed, blijft bovendien geheel onduidelijk. U zegt dat u volleybal speelde (CGVS, p.7, 13), u hing wat rond of bleef gewoon thuis (CGVS, p.11). Het is zeer ongeloofwaardig dat u, wiens vader lang geleden zou zijn gestorven, het overgrote deel van het jaar geen enkele moeite zou hebben gedaan om een inkomen voor uw familie te verwerven.

Ook over uw overleden vader, legt u weinig overtuigende verklaringen af. U zegt niet te weten hoe oud u was toen uw vader overleed (CGVS, p.3). U kan ook niet verduidelijken hoe oud uw vader was toen hij kwam te overlijden (CGVS, p.6). Of uw vader een landbouwer was of bijvoorbeeld voor de overheid werkte, beweert u niet te weten. U argumenteert dat u hem nooit gekend heeft (CGVS, p.6), wat geen afdoende verklaring is.

Het feit dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de beroepsactiviteiten van uw vader en over uw eigen bezigheden, maakt dat er ook aan uw voorgehouden profiel niet het minste geloof kan worden gehecht. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Tagab heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Overigens blijkt het ongeloofwaardige karakter van uw relaas al vroeg in het gehoor, nog voor het CGVS twijfels bij uw herkomst formuleerde. Zo beweerde u bij de DVZ tot twee keer toe dat uw broer enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan werd gedood (verklaring meervoudige aanvraag van 8 december 2016, vraag 15). Tijdens het gehoor voor het CGVS beweert u dan weer dat uw broer zeven, acht of negen maanden voor uw vertrek vermoord werd (CGVS, p.11). Dergelijke tegenstrijdigheid bevestigt het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

Gezien al deze vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 23 februari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Tagab. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS, p.12). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Akhterkhel in het district Tagab.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van een foto van zijn schoolkaart met vertaling (stuk 2) en informatie in verband met de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa (stukken 3-10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omdat hij ervan wordt verdacht twee talibs te hebben vermoord als wraak voor de moord op zijn broer. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit het dorp Akhterkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande dat (i) verzoeker geen enkel document voorlegt ter staving van zijn identiteit of herkomst; (ii) verzoeker geografische kennis over zijn beweerde regio van herkomst gebrekkig is; (iii) verzoekers kennis over de algemene en politieke situatie in zijn regio van herkomst te wensen overlaat; (iv) verzoeker de Afghaanse kalender niet kan hanteren; (v) verzoekers verklaringen over het telen van granaatappels op zijn eigen gronden tegenstrijdig, vaag en gebrekkig zijn; (vi) verzoeker geen aannemelijk zicht biedt op zijn dagelijkse activiteiten; en (vii) verzoekers verklaringen over de dood van zijn vader niet aannemelijk zijn. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat (i) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Akhterkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde feiten die er zich zouden hebben afgespeeld, en (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dood van zijn broer.

2.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift weliswaar de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn herkomst tracht te weerleggen door onder meer aan te voeren dat hij, op aanraden van derden, leugenachtige verklaringen had afgelegd, hij komt evenwel niet verder dan het volharden in (een deel van) zijn eerdere verklaringen, het opwerpen blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.4. Bij de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

“3. Tijdens zijn gehoor gaf verzoeker aan dat zijn vader reeds jaren voorheen overleden was, dat zijn moeder in Kunar woont, dat hij nooit naar school is gegaan en dat hij zijn dagen vulde met het spelen van volleybal en het verkopen van granaatappels.

Daarvan moet verzoeker nu eerlijkheidshalve toegeven dat het niet klopt: Zijn vader is nog steeds in leven. Zijn moeder is niet woonachtig in Kunar. Hij ging wel naar school. Daarnaast speelde hij volleybal en ging hij af en toe mee met zijn vader naar Jalalabad om granaatappels te verkopen.

Hij heeft dit aan zijn raadsman toegegeven na ontvangst van de bestreden beslissing.

Verzoeker verklaarde dat hij afging op het advies van andere mensen. Die hadden hem wijsgemaakt dat het beter was om ongeletterd over te komen en zijn verhaal op bepaalde vlakken aan te passen.

Om diezelfde reden deed hij alsof hij de namen niet kende van bekende plaatsen, personen etc.

Verzoeker beseft dat hij heel dom is geweest en vraagt om een tweede kans, een nieuw gehoor.

4. Verzoeker benadrukt dat zijn eigenlijke asielrelaas wél volledig aan de waarheid beantwoord. De broer van verzoeker werkte effectief voor de eigenaar van een tankstation die op zijn beurt werkte voor de overheid.

De broer van verzoeker moest de taksen innen van de vrachtwagenchauffeurs die door het district reden.

De baas van verzoekers broer werd op een bepaald moment ontvoerd door de Taliban. De man verklaarde blijkbaar - vermoedelijk onder felle druk - dat de broer van verzoeker een spion was.

Vervolgens vermoordde de Taliban de broer van verzoeker. Dit gebeurde 7 à 9 maanden vooraleer verzoeker het land ontvluchtte.

Enkele maanden nadien werden er 2 Talibanleden vermoord in het dorp.

De Taliban vermoedde dat verzoeker er iets mee te maken had, dat het een soort vergelding was voor de moord die de Taliban eerder pleegde op de broer van verzoeker.

Verzoeker zag geen andere oplossing dat het land te ontvluchten. Enkel zou kon hij zijn leven redden."

Verzoeker bevestigt in zijn verzoeker dat hij eerder ten aanzien van de Belgische asielinstanties leugenachtige verklaringen aflegde over kernelementen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Het feit dat hij in zijn verzoekschrift erkent dat het afleggen van leugenachtige verklaringen "heel dom" en "naïef" was, doet geen afbreuk aan het leugenachtig karakter ervan of aan de negatieve impact ervan op verzoekers geloofwaardigheid.

Waar verzoeker stelt dat hij leugenachtige verklaringen aflegde op advies van derden die hem hadden wijsgemaakt dat het beter was om ongeletterd voor te komen en zijn verhaal op bepaalde vlakken aan te passen, dient erop gewezen dat verzoeker er van bij de aanvang van zijn verzoek om internationale bescherming op werd gewezen dat hij steeds de waarheid dient te vertellen (administratief dossier, stuk 13). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker duidelijk gemaakt dat aan zijn verklaringen over zijn herkomst en zijn profiel geen geloof kon worden gehecht en dat dit kan leiden tot een negatieve beslissing (gehoorverslag CGVS, p. 12), zodat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ernstig kan voorhouden dat hij tijdens zijn gehoor op meerdere vragen geen antwoord heeft gegeven "in de veronderstelling dat dit later in zijn voordeel zou spelen". Dat verzoeker pas na confrontatie met de bestreden beslissing aan zijn raadsman zou toegeven dat hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd, kan dan ook bezwaarlijk worden aangenomen als een ernstige verschoning voor het pas voor het eerst in onderhavig verzoekschrift aangeven van "de waarheid".

Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoeker reeds eerder in België een verzoek om internationale bescherming indiende, meer bepaald op 15 december 2015 (administratief dossier, stuk 16), doch dat hij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet afwachtte en via Calais naar het Verenigd Koninkrijk reisde, alwaar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende (administratief dossier, stuk 13, verklaring 14). Vervolgens werd verzoeker door de Britse autoriteiten teruggeleid naar België, waar hij onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker terdege op de hoogte is van de asielprocedure en bijgevolg eveneens van de noodzaak om steeds de waarheid te vertellen aan de verschillende asielinstanties. Dat verzoeker dan toch leugenachtige verklaringen aflegde ten aanzien van de asielinstanties en dit leugenachtig karakter pas opbiecht in onderhavig verzoekschrift, is dan ook allerminst ernstig.

Waar verzoeker als verschoning voor zijn leugenachtige verklaringen aanvoert dat hij omwille van zijn jeugdige leeftijd gemakkelijk beïnvloedbaar was door vrienden en kennissen, dient vastgesteld dat verzoeker verklaart te zijn geboren op 1 januari 1996 (verzoekschrift, p. 1), zodat hij ten tijde van zijn eerste aankomst in België op 14 november 2015 reeds bijna 20 jaar oud was en ten tijde van zijn tweede verzoek om internationale bescherming in België op 1 december 2016 reeds bijna 21 jaar oud was. Ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 februari 2018 was verzoeker zelfs ruim 22 jaar oud. Deze leeftijden kunnen bezwaarlijk als dermate jong worden beschouwd dat verzoeker niet over de maturiteit beschikte om het door derden gegeven advies om te liegen op een correcte wijze te kunnen inschatten in het licht van zijn verzoek om internationale bescherming. Gezien het voorgaande, kan verzoeker overigens evenmin worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

"Bijzondere aandacht dient met andere woorden besteed aan het intellectuele vermogen, de geestestoestand én de minderjarigheid van verzoeker op het moment dat hij gehoord werd door verweerster.

Op het moment dat hij AFGHANISATN (sic) verliet, was verzoeker nog maar net meerderjarig.

Thans zijn we ruim 2,5 jaar later.

Dit maakt dat het niet abnormaal is dat verzoeker geen perfect coherente of gedetailleerde verklaringen kan afleggen." (eigen onderlijning).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat de wijzigingen die verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanbrengt aan zijn eerdere verklaringen over zijn opleidingsgraad, zijn vader en zijn dagelijkse activiteiten op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden herkomst en vluchtrelaas alsnog te herstellen. Deze wijzigingen lijken er eerder op te zijn gericht de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, dan dat ze erop gericht zijn om de asielinstanties uiteindelijk toch de waarheid te vertellen.

Immers, enerzijds volhardt verzoeker in zijn vluchtrelaas zoals hij dit eerder uiteenzette (*"Verzoeker benadrukt dat zijn eigenlijke asielrelaas wél volledig aan de waarheid beantwoord (sic)"*), en anderzijds voert hij aan dat het leugenachtig karakter van sommige van zijn eerdere verklaringen een verschoning vormt voor zijn gebrekkige kennis aangaande zijn beweerd regio van herkomst (*"Verzoeker zal niet ontkennen dat hij niet in staat was om op elke vraag van verweerster te antwoorden aangaande politieke figuren en gebeurtenissen zijn regio. Maar in tegenstelling tot wat verweerster beweert, kan hieruit geen gebrek aan kennis worden afgeleid. Verzoeker gaf hierboven reeds toe dat hij - op advies van andere Afghanen - de indruk probeerde te wekken dat hij een beperkte kennis had, niet naar school was geweest ed. Hij had vernomen dat dit zijn kansen op een positief antwoord zou vergroten. Om die reden heeft verzoeker op meerdere vragen geen antwoord gegeven, in de veronderstelling zijnde dat dit later in zijn voordeel zou spelen. Hij is echter formeel dat hij wel wist wie bepaalde mensen waren waarover verweerster informatie vroeg, dat hij wel veel weet of de landbouw in zijn regio, etc."*) en *"Dit verklaart ook waarom verzoeker - ten onrechte- de indruk wekte dat hij de Afghaanse kalender niet beheerste."* alsook *"Hierboven gaf hij reeds aan dat dit een valse verklaring betreft: Zijn vader is vandaag de dag nog steeds in leven."*). Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

2.3.2.5. Vervolgens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze motiveert dat verzoeker zijn voorgehouden herkomst uit het dorp Akhterkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande terecht dat (i) verzoeker geen enkel document voorlegt ter staving van zijn identiteit of herkomst; (ii) verzoeker geografische kennis over zijn beweerd regio van herkomst gebrekkig is; (iii) verzoekers kennis over de algemene en politieke situatie in zijn regio van herkomst te wensen overlaat; (iv) verzoeker de Afghaanse kalender niet kan hanteren; (v) verzoekers verklaringen over het telen van granaatappels op zijn eigen gronden tegenstrijdig, vaag en gebrekkig zijn; (vi) verzoeker geen aannemelijk zicht biedt op zijn dagelijkse activiteiten; en (vii) verzoekers verklaringen over de dood van zijn vader niet aannemelijk zijn.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op het leugenachtig karakter van sommige van zijn eerdere verklaringen (inzake zijn opleidingsgraad, het overlijden van zijn vader en zijn dagelijkse activiteiten), dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat de wijzigingen die verzoeker dienaangaande aan zijn verklaringen aanbrengt in zijn verzoekschrift op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

Verzoeker meent dat zijn herkomst uit het dorp Akhterkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa wordt aangetoond door de bij zijn verzoekschrift gevoegde schoolkaart (stuk 2). Vooreerst kan worden vastgesteld dat het voorgelegde document slechts een kopie van een foto van de schoolkaart is, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk manipuleerbaar is. Deze vaststelling in samenhang met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie over corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, relativeert de bewijswaarde van dit document dan ook op ernstige wijze. Bovendien laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze schoolkaart heeft bekomen en waarom hij deze pas in het kader van zijn beroep inzake zijn tweede verzoek om internationale bescherming voorlegt. In zoverre aan deze schoolkaart enige bewijswaarde zou kunnen worden toegekend, *quod non*, kan er hooguit uit worden afgeleid dat verzoeker gedurende het schooljaar 2008-2009 in het dorp Akhterkhel zou hebben verbleven. Overigens kan niet worden ingezien op welke wijze verzoekers bewering enerzijds wel degelijk geschoold te zijn valt te rijmen met zijn bewering anderzijds dat rekening dient te worden gehouden met zijn intellectuele vermogen en zijn geestestoestand ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van zijn verklaringen inzake zijn herkomst. Ten overvloede dient er op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten; op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. *In casu* is er van geloofwaardige verklaringen geen sprake.

De bewering dat verzoeker *"een zeer geïsoleerd bestaan"* zou hebben geleid daar hij afkomstig is uit een dorp waar er geen elektriciteit was en dus ook geen televisie gekeken kon worden, volstaat op zich evenmin teneinde de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing inzake verzoekers herkomst te weerleggen. Immers, het loutere feit dat er in een dorp geen televisie zou kunnen worden gekeken, betekent op zich niet dat verzoeker een geïsoleerd bestaan zou hebben geleid, temeer daar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt regelmatig met zijn vader naar Jalalabad te zijn geweest om granaatappels te

verkoopen. Evenmin verhindert het afwezig zijn van de mogelijkheid om televisie te kijken verzoeker ervan om kennis op te doen over zijn eigen leefomgeving en/of om zich via andere kanalen en bronnen te informeren over de gebeurtenissen in zijn beweerde regio van herkomst. Waar verzoeker meent dat *“de beweerdelijke beperkte kennis onvoldoende bewijs uitmaakt van het feit dat verzoeker leugenachtige verklaringen zou afleggen”*, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Het enkele feit dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt betwijfeld, doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zou insinueren dat verzoeker intern of extern zou zijn verhuisd, dient erop gewezen dat een dergelijke insinuatie nergens uit blijkt. De commissaris-generaal stelt enkel (terecht) vast dat aan de door verzoeker voorgehouden herkomst uit het dorp Akhterkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa geen geloof kan worden gehecht. De bewijslast dienaangaande rust in beginsel bij verzoeker en het komt niet aan de asielinstanties toe om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

2.3.2.6. Gezien het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing eveneens terecht dat dat (i) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst uit het dorp Akhterkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde feiten die er zich zouden hebben afgespeeld, en (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dood van zijn broer. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn broer werd vermoord door de taliban zeven à negen maanden voor zijn vlucht uit Afghanistan, komt hij niet verder dan het bevestigen van één versie van de dienaangaande terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen uiteraard op zich deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt.

2.3.2.7. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-10) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.8. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Tagab in de provincie Kapisa, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER